

Andere boeken van Beau Charlotte bij Clavis Uitgeverij

Als ik er niet meer ben

Dit verhaal bevat expliciete beschrijvingen van seksuele handelingen en geweld die mogelijk verontrustend zijn voor jongere lezers. Adviesleeftijd 16 jaar en ouder.

Beau Charlotte
Vleugels van de dood
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: fantasy, goed en kwaad, liefde
NUR 285
ISBN 978 90 448 4273 9
D/2021/4124/261
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.beaucharlotte.com

Clavis

PERSONAGES

❖ *Westerlingen* ❖

Aurik

Koning van Nerefel. Heer van Elpenwolde.
Oom van Doran Blackthorne.

Caelan (kee-len)

Kroonprins van Nerefel. Zoon van koning Aurik.

Brynn (brin)

Dorpsmeisje uit Ebbenheuvel.

Gilroy

Ridder van de Orde van de Ram. Beschermmer van
Middendal. Zoon van heer Steffin van Ebbendorn.

Steffin

Heer van Middendal.

Valkan Lewys

Militair gouverneur van Elpenwolde.
Generaal van de Hoorns.
Zwager van heer Steffin van Ebbendorn.

Rowana Lewys

Dochter van generaal Valkan Lewys.
Nichtje van heer Steffin van Ebbendorn.

❖ *Oosterlingen* ❖

Doran Blackthorne

Leider van de Blackthorne Rebelle.
Heer van Alfgard. Neef van koning Aurik.

Ridley

Heer van Sileàth. Volger van Doran Blackthorne.

Szarka (zar-kaa)

Leider van de Schimmen.
Commandant van de Sileàth Wacht.
Volger van Doran Blackthorne.

Seth

Halfbroer van heer Ridley van Sileàth.
Volger van Doran Blackthorne.

Garvan Zilverbaard

Hoofdman van de Blackthorne Rebelle.
Zoon van krijgshoofd Desmar Schedelsplijter.

Dagmar (ofwel Mara)

Dochter van krijgshoofd Desmar.
Schedelsplijter.

PROLOOG

De jarenlange strijd om onafhankelijkheid was voorbij en Nerefel maakte niet langer deel uit van het imperium van de Hooglandse keizer. Koning Aurik en zijn opperheren bekleedden weer de hoogste posities in het land. Er heers- te een euforische stemming in de hoofdstad. Een enorme menigte had zich voor het Ivoren Paleis verzameld om de grote overwinning te vieren. Alle leiders en beschermers van Nerefel waren bijeengekomen om een huldebetoon te brengen aan prins Caelan en zijn neef Doran Blackthorne. Zelfs de koning, die sinds de inval van de keizer niet meer zichzelf was geweest, was ter plaatse.

Koning Aurik vertoonde zich nog amper aan het volk. Roddels deden de ronde over een geestesziekte, een zenuw- zinking, een vloek. Hoe dan ook, zijn zoon en de opper- lieden hadden de touwtjes in handen, maar dat de koning hierbij aanwezig was, betekende veel voor de mensen. Hij zat kwetsbaar op zijn troon, als een oude man, gekleed in koninklijke, ivoorkleurige tinten en omhangen met kostbare juwelen. Hij leek vele jaren ouder dan dat hij werkelijk was, maar onder zijn witgrijze lokken schitterden levendige ogen, die hij met een trotse blik op de kroonprins gericht hield. Caelan, die bijna dertig lentes jong was, was het evenbeeld van zijn jongere zelf.

Het gejuich viel stil toen de prins met een arrogante pas naar voren stapte om het volk toe te spreken. Caelan sprak alsof hij de rol van zijn vader al had overgenomen: als een koning. Zo werd hij ook beschouwd, al was hij nooit offici- eel als regent aangewezen. Men keek naar hem op zoals er vroeger naar Aurik werd opgekeken. Het enige wat er nog ontbrak was een kroon op zijn hoofd. Maar met of zonder kroon, naast heer Doran leek hij slechts een jongen.

Velen voelden zich geïntimideerd door Dorans impone- rende uiterlijk. De Heer van Alfgard was een krijger, straalde mannelijkheid en kracht uit en ging altijd gekleed in zware uitrustingen en donkere pelsen. Zijn golvende donkerblonde lokken vielen tot op zijn brede schouders en waren, net als zijn baard, versierd met zilveren kralen. Er ging een gerucht dat Dorans moeder, Auriks zuster, met een wilde was gegaan. Vermoedelijk een barbaar uit het Noordland. Maar niemand kon het met zekerheid zeggen. Men wist weinig van de man die altijd iets achter de geliefde kroonprins stond. Wat de meesten wel wisten, was dat hij Caelan altijd had bijgestaan en met raad en daad had geholpen, niet alleen als bloed- verwant, maar ook als zijn meest trouwe kameraad. En dus kwam wat er vervolgens op die feestelijke dag gebeurde als een enorme schok.

Nadat Doran vertrouwelijk naar de gardekapitein en de wachters had geknikt, trok hij plotseling zijn zwaard en zette hij het met één vloeiende beweging tegen de keel van zijn

BRYNN VAN EBBENHEUVEL

neef, de prins. Toeschouwers slaakten geschrokken kreten en even leek zelfs koning Aurik van zijn troon te zullen opstaan. De wachters hielden alle omstanders echter in bedwang en dwongen de hovelingen te blijven zitten. Doran hield Caelan stevig in zijn greep en riep het volk toe dat dit het begin was van een opstand tegen het Koninklijk Huis. Hij nodigde de mensen uit om zich bij hem en zijn medestanders aan te sluiten. De armen zouden rijkelijk worden beloond en criminelen zouden worden vrijgesproken van hun misdaden. Iedereen was welkom om in zijn leger te dienen. Toen hij was uitgesproken wierp hij zijn oom, de koning, een meedogenloze blik toe en terwijl hij hem bleef aankijken, sneed hij met een vlugge haal de kroonprins de keel door.

Met hulp van heer Ridley van Sileàth slaagden Doran Blackthorne en zijn mannen erin de hoofdstad te ontvluchten en de oostelijke provincies van Nerefel te bezetten. Het land werd in tweeën gesplitst, en zo begon de Twintigjarige Burgeroorlog.

Middendal, geliefd om haar glooiende groene velden en vruchtbare grond, was van de vijf provincies de grootste en werd ook wel het Hart van Nerefel genoemd. Ondanks de binnenlandse oorlog wist men de handel met het westelijke deel van het land nog vrij goed in stand te houden. Dit gebied beschikte over de meest welvarende boerderijen en dorpen en de meest begaanbare wegen. Daarbij mocht Ebbendorn zich op Rismind na de grootste stad van Nerefel noemen. Maar de scheiding tussen Oost en West, waarbij Middendal dus bij West werd gerekend, zorgde voor veel onrust. Middendal grensde aan de door de opstandelingen ingenomen provincies Alfgard en Sileàth en door de jaren heen vonden er steeds meer aanvallen vandaaruit plaats.

Met name rondom het uitgestrekte en dichte Ebbenwoud, dat als grens diende en de vijanden van elkaar gescheiden hield, was het onrustig geworden. Voor de oorlog was het gebruikelijk om per veerboot de rivier de Nachtschade over te steken, maar nu waren alle routes en wegen naar het Oosten afgezet. Of de rebellen verantwoordelijk waren voor deze aanvallen kon niemand met zekerheid zeggen. Het Ebbenwoud werd al jaren alleen maar door de dappersten der mensen betreden. Volgens velen was het donkere bos vervloekt door

het heksenvolk dat er lang geleden was uitgemoord, en zouden er nog altijd wraakzuchtige zielen rondzwerven, als schimmen, gevangen tussen licht en duisternis.

Brynn was misschien niet een van de dappersten, maar ze beweerde altijd dat ze moedig genoeg was om als het nodig was de duisternis tussen de dicht op elkaar staande stammen te betreden en zo de grens over te steken. Ze wist niet zeker of de oosterlingen het beter hadden dan zij in het Westen, maar er werd gezegd dat de burgers er in elk geval nergens toe gedwongen werden. En dat ze vrij waren om een mening te geven over de koning en zelfs over de Blackthornes, zoals de rebellen werden genoemd, zonder dat ze voor hun leven hoefden te vrezen. Zolang je je maar aan de provinciale regels hield en geen zakendeed met aanhangers van de koning, was iedereen welkom om er te komen wonen. Brynn had zich dan ook voorgenomen om erheen te gaan, mocht er zich ooit een kans voordoen om haar huidige leven achter zich te laten. Al zou dat wel serieuze gevolgen hebben. Want als je de grens eenmaal was overgestoken, was er geen weg terug naar het Westen. Dat was de regel van koning Aurik. Het oversteken van de grens stond gelijk aan hoogverraad. Enkel geestelijken en koeriers in dienst van de edelen hadden toestemming om heen en weer te reizen.

Hoewel ze weinig te verliezen had, durfde Brynn nooit de knoop door te hakken en te gaan. Onzekerheid en te weinig echte kennis over het Oosten hielden haar tegen. Wat stond haar te wachten aan de andere kant van de grens? Zou ze er in haar levensonderhoud kunnen voorzien? Een onafhankelijk leven leiden, dat is wat ze wilde. Weg uit Ebbenheuvel, weg uit Middendal. Een volgeling van de koning kon ze zichzelf niet noemen, al werd loyaliteit van alle westerlingen

geëist. Feitelijk voelde ze zich aangetrokken door Doran Blackthorne en de zijnen, die in het Oosten regeerden. Ze luisterde graag naar verhalen die over hen werden verteld en naar liederen die over hen werden gezongen. Zij waren misschien wel barbaars, maar ze waren ook uitgesproken patriottisch. Ze hielden van hun land! In Brynns ogen was Nerefel hard op weg de eigen cultuur te verliezen, ook al werd het land niet langer onderdrukt door keizer Aurelin II. En in het Westen leek dat niemand ook maar iets te kunnen schelen ...

Hoe dan ook, in deze tijden deed je er verstandig aan om je voorkeur voor de bestuurders in het Westen of in het Oosten voor je te houden. Bovendien, wie zat er nu te wachten op de bevindingen van een twintigjarige meid uit Ebbenheuvel? Dit was een mannenwereld, gedomineerd door hoge heren en rijkelui.

Je zou kunnen zeggen dat het enige wat Brynn meehad, haar vrouwelijke charmes waren. Ze was iets langer dan de gemiddelde vrouw. Haar parelblonde haren golfdent tot over haar slanke taille en de losse krulletjes rondom haar gezicht gaven haar een lieflijk voorkomen. Ze was netjes en had een natuurlijke elegantie. Maar als ze erg vermoeid was, werd ze weleens onhandig en dan waren vrouwelijkheid en gratie ver te zoeken. Meestal kwam ze verlegen over, maar ook dat maakte haar juist puur. Al schonk ze weinig aandacht aan zaken waar veel Nerefelse vrouwen zich mee bezighielden, zoals mode en schoonheid, ze was zich er wel van bewust dat ze de meeste mannen met gemak om haar vinger kon winden. Maar ze voelde geen behoefte om harten voor zich te winnen, en dus maakte ze geen gebruik van haar verleidelijkheid. Ze zou haar hart nooit zomaar aan iemand schenken en er was ook niemand in haar omgeving die haar interesse wekte. In het verleden waren er weleens

minnaars geweest, maar dat waren korte affaires met reizigers, die alweer vertrokken waren voordat zij zich kon hechten. Brynn was bang om gevoelens te krijgen voor de verkeerde persoon, met als gevolg dat ze gekwetst zou worden. Ze wilde zichzelf niet kwetsbaar opstellen en besloot te wachten op iemand die ze volledig kon toelaten in haar leven. Iemand voor wie zelfs zij, met haar zuivere geweten, een moord zou plegen. Veel mannen zagen haar slechts als een lustobject en door de aandacht was ze niet al te geliefd bij de vrouwen in het dorp. Zij zagen haar schoonheid als een bedreiging en waren nooit vriendelijk tegen haar.

Sommigen vreesden haar directe en doordringende blik, waren bang dat ze recht in je ziel keek met haar priemende grijsblauwe ogen. Wellicht had ze dat ook echt gekund, als ze bijvoorbeeld een heks was geweest. Maar voor zover ze wist, was ze niet meer dan een ordinair meisje, zonder adel of magie in haar bloed. Desalniettemin had ze één belangrijke gave: ze observeerde goed en kon gauw aanvoelen of iemand goede intenties had of niet. Ze was, met andere woorden, goed in het lezen van mensen. Voor haar voelde dat als een gift van de Goden, een manier om zichzelf te beschermen. En dat had ze nodig, want ze was zo onschuldig als een lammetje en van haar vriendelijkheid en behulpzaamheid werd vaak misbruik gemaakt.

Brynn was tot de conclusie gekomen dat ze zich niet op haar plek voelde in deze samenleving. Net als de meeste mensen in haar dorp leefde ze in eenvoud en werkte ze hard, maar ze verlangde ernaar de dagelijkse sleur te doorbreken. Dorpelingen maakten weinig mee en zo de rest van haar leven slijten trok haar niet. Daarbij beseftte ze dat ze een leeftijd had bereikt waarop het tijd werd om keuzes te maken.

Als ze iets wilde veranderen, dan moest ze het nu doen. Ze leidde dit simpele bestaan in Ebbenheuvel al twee decennia lang, net zo lang als de oorlog aan de gang was; ze was geboren op de dag dat Doran Blackthorne de kroonprins om het leven bracht en zijn opstand tegen de koning begon. Haar oom Jari herinnerde haar er vaak aan, met stiekeme trots in zijn ogen. ‘Er hebben zich nog nooit zo veel wonderen voorgedaan als op die dag,’ zei hij dan altijd. Maar wat de oorlog betrof was het de afgelopen twintig jaar bij die wonderen gebleven.

Het leven in het dorp stond stil, haar leven stond stil, en ze had niets om trots op te zijn. Behalve misschien haar zelf aangeleerde kundigheid in het maken van oliën en kruidenmixen. Van kind af aan had ze altijd veel tijd doorgebracht in de natuur, waar ze, omgeven door dieren en planten, experimenteerde met geneeskrachtige kruiden. Ze maakte haar eigen parfum van jasmijn. Ze vroeg zich af wat voor bijzondere flora er in het Ebbenwoud en in de oostelijke delen van het land te vinden was, maar ze betwijfelde of ze het ooit zou weten. De tocht door het woud vergde niet alleen veel moed. Hoe zou ze in het Oosten in haar eentje ooit een nieuw leven kunnen opbouwen?

Al wilde Brynn weg uit Ebbenheuvel, ze had wel degelijk waardering voor haar omgeving. Het dorp zelf was heel bekoorlijk. Veel huizen waren van hout gemaakt en kwamen nog uit de Oude Tijd, gebouwd door Noordse clans die honderden jaren geleden op zoek waren geweest naar landbouwgrond en zich in het gebied gevestigd hadden. Ooit leefden veel noorderlingen in Nerefel vreedzaam naast de eigen bevolking, totdat de machtige keizer Altin Aurelin I het land binnenviel, en de koning dwong de immigranten weg te sturen.

Wat ze achterlieten was hun typische bouwstijl, die in verschillende dorpen en steden van het Hart was terug te vinden, maar nergens zo intact als hier.

Ebbenheuvel was in principe een fijne plaats om te wonen, het waren enkel de mensen die Brynn zo eenzaam maakten. Ook haar eigen oom en tante begrepen haar gewoon niet. Toch kon ze hen moeilijk verlaten, want zij waren haar familie, haar thuis, en ze zou altijd op de hoogte willen blijven van hun welzijn. In heksen en vloeken geloofde ze niet, maar de geruchten over plaatselijke aanvallen en plundersaars baarden haar wel zorgen.

Al met al zat Brynn gevangen in haar eigen dorp, gevangen in de dagelijkse sleur. Ze kon geen kant op.

De oranjekleurige avondzon verdween langzaam achter de glooiende heuvels van Middendal. Een zacht avondbriesje kwam op en deed de hoge grassprietten dansen. De wind bracht een melange van houtvuur en bloeiende jasmijn met zich mee. In de verte zag Brynn hoe boeren hun werkpaarden naar de stal terugbrachten. De schapen dromden samen op de hoger gelegen delen van de landerijen, gereed om de lagere temperaturen die de nacht zou brengen te weerstaan. Terwijl de straten leegliepen en de dorpelingen zich in hun warme huizen terugtrokken, keek ze uit over het rijke landschap dat voor haar lag. Ze snoof de geuren van de avond op. Op deze momenten voelde ze zich wél gelukkig en vrij. Iedere dag kwam ze hier even om tot zichzelf te komen. Hier, vanaf het houten hek op de heuvelrug, had ze zicht op het gemoedelijke dorpje dat aan het duistere Ebbenwoud grensde. Ondanks de moeilijkheden die de oorlog met zich meebracht, was Ebbenheuvel vredig en nog onaangedaan door

plundersaars. Beneden in het dal hoorde je water ruisen. De rivier de Nachtschade stroomde door het woud, passeerde het dorp, en vervolgde haar weg tot in de provincie Elpenwolde, waar ze zich langs de welvarende hoofdstad Rismind een weg baande naar de open zee. Als kind droomde ze ervan de stroming te volgen, helemaal tot aan de hoofdstad waar de koning woonde. Maar tegenwoordig ging ze liever tegen de stroming in en fantaseerde ze over een ontmoeting met Doran Blackthorne.

Er landde een ekster naast haar op het hek. Het dier was groter dan zijn Nerefelse soortgenoten, had een grote witte snavel en prachtige zwarte en witte veren.

Brynn boog zich wat naar voren en hield haar hand uit. ‘Hé daar,’ zei ze met haar zachte stem. De vogel bleef eigenaardig dichtbij, hield zijn kop schuin en keek met felgroene ogen naar de zilveren ketting die om haar nek hing en heen en weer bungelde.

‘O, ik zie al wat je wilt, kleine dief. Maar deze heb ik van mijn moeder gekregen. Het is het enige tastbare dat ik van haar heb, zie je. Ik draag het altijd bij me, dicht bij mijn hart.’

De ekster spreidde zijn vleugels, schetterde, steeg op en vloog weg over het Ebbenwoud. Brynn keek het dier na, terwijl ze zich probeerde voor te stellen hoe het zou zijn om vleugels te hebben. Krachtige vederen vleugels die ze om zichzelf heen kon slaan en die haar overal naartoe konden brengen. Wat een bescherming en wat een vrijheid zou haar dat geven.

Toen de warme gouden glinstering van de zon verdwenen was, hupte ze van het hek af. Het was tijd om zich tussen de mensen te begeven: over enkele minuten begon haar dienst in de Vurige Ram, de herberg die werd gerund door haar oom en tante.